

Het kleine en het grote gemis

Ramsey Nasr twijfelt tussen verleden en toekomst. © rr

THEATER ★★★★★

De andere stem

Tot 17 april in de Kaaitheaterstudio's, van 11 tot 21 mei in Amsterdam.

De andere stem is een verdomd goeie titel voor de jongste voorstelling van Tooneelgroep Amsterdam. Het zijn eigenlijk drie stemmen ineen. Allereerst is er *La voix humaine*, de vrouwelijke monoloog van Jean Cocteau die Ivo Van Hove in 2009 opvoerde met Halina Reijn. *De andere stem* vormt er het mannelijke antwoord op. Ramsey Nasr schreef en speelt een monoloog in dialoog met een monoloog. Over de liefde, dus.

Het decor is gelijkaardig als toen: een anonieme flat zonder veel diepte, als een kale isoleercel boven het rumoer van de stad. Alleen heeft Jan Versweyveld zijn abstract symbolisme van *La voix humaine* nu ingewisseld voor herkenbaar naturalisme. Links leidt een trap omhoog, met een stuk of twintig treden die je kan oplopen naar een nieuwe toekomst, of kan afdalen naar het verse verleden. Nasr twijfelt voortdurend. Er is een bank, er zijn verhuisdozen, er is een nieuwe vriendin. En bovenal: een telefoon.

Door die telefoon klinkt de tweede andere stem: die van zijn geliefde, 'Bolly', waarmee net een hoofdstuk is afgesloten waar maar geen punt achter komt. Nasr blijft maar telefoneren, het hele stuk door. Precies zoals de vrouw in *La voix humaine*, maar nu dan van de andere

kant van de lijn. Haar stem hoor je niet, tenzij steeds helderder in je hoofd. Ze heeft slaappillen genomen. Twaalf stuks. Ze dreigt met zelfmoord. Ophangen of niet?

Zoet glazuur

'Liefde is een ziek ding', weet Nasr. Zijn spel getuigt daarvan. Zoals zijn tekst even natuurlijk klinkt als prachtig poëtisch kan uithalen, zo acteert hij als op de notenbalk van een grillige symfonie. Warm, ijskoud, hete tranen, ijsberen, kop in kas, gestaald, gebroken, zacht de brokken lijmend. 'Pa-the-tisch!', schreeuwt hij tegen zijn telefoon. Bij elke andere acteur was het er inderdaad over gegaan. Nasr investeert zijn hele zelf en oogst in de zaal een waarachtig gevoel.

Net daarom voelt het als zoet glazuur wanneer de regie daar nog een muziekje over legt. Alsof Van Hove van rauw realisme toch een romantische film wil maken. Zoveel betekenisvoller is de soundtrack van het geraas van de stad die als een verdoofde golfslag over de rand van het balkon slaat. Het plaatst de teloor-gang van twee mensen in de wijde wereld.

Dat is meteen de derde andere stem: die van vluchtelingen die meespoken op de lijn, als stemmen uit een nieuwe wereld, als ruis op elk gesprek in West-Europa. Het kleine en het grote gemis aan contact: in *De andere stem* komt het allemaal prangend samen.

WOUTER HILLAERT